

Izrael mellett a volt jobbikos - vajon miért?

2012 október 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Nem akarok pszichológusi fehér köpenyt magamra aggatva családi traumákban kurkászni, de a zsidófalóból Izrael-baráttá váló politikus esete kiválóan mutatja a szélsőséges pártokba tömörülők legfőbb problémáját.

Bár nem csak játék és mese a sajtómunkás élete, akadnak azért benne szórakoztató pillanatok. És nem csak egy unalmas sajtótájékoztató vagy konferencia büféasztalának megrohamozásakor. Hanem akkor is, amikor egy nagyhangú közéleti szereplő irányt vált és hirtelen a korábbi megfellebbezhetetlen igazság ellenkezését kezd hirdetni. Noha mondjuk Balavány György példája [mutatja](#), egészen rövid idő alatt is megfordulhat az epeömlés iránya, azért Szegedi Csanád oldalváltó teljesítménye utolérhetetlen.

Nyilván egyszer lenne az egykori Jobbik-alelnök nyilas viceházmesterek szintjén álló korábbi antiszemita kirohanásait és mostani Izrael-párti kijelentéseit egymás mellé tenni.

Utóbbiakból például ezt: „Minden vitában csupán a tisztelet hangján szabad szólnunk (olyan dolgokról), amely(ek) Izraellel kapcsolatos(ak). Izrael ugyanis az elmúlt évtizedekben példát mutatott Földünk egyik politikailag legingatatagabb régiójában, hogy miként lehet minden nehézség ellenére egy modern demokráciát felépíteni. A zsidó állam bebizonyította, hogy lehet ott is szabadságot és békét adni az embereknek, ahol diktatúrákat építenek és gyűlöletet szítanak”. Ezt írta október 23-án például az Európai Parlamentben feltett [kérdésében](#) a mai Szegedi Csanád, akit valószínűleg a tegnapi Szegedi Csanád szemhunyasnyi idő alatt cionistáznak, imperialistáznak, gyilkosoznak le. Különösen, ha elolvassuk a többi, Izrael belügyeibe való bele nem szólást javasoló, a zsidó állam emberijogi politikáját dicsérő kijelentést.

Nem azért hozom fel az esetet, hogy csendesen göcögjek a zsidó felmenők, khm, nemrég felfedezése óta a damaszkuszi úton visszafelé száznyolcvannal száguldó politikuson. Azt a szélsőjobb oldali, jobbkos portálok általános magyarázatot sem fogadom el, mely szerint Szegedit megvették a *tudjukkik* és ezért lett Paulusból Saulus. Az egykori jobbkos ugyanis láblógatva, vagy eddigi témáit ismételve nyugodtan felvehetné európai parlamenti fizetését 2014-ig, amikor így is, úgyis a biztos bukás várja. Európai parlamenti mandátumra egy párton kívüli szélsőjobboldalinak éppúgy nincs esélye Magyarországon, mint a hirtelen nyugat-európai radikális (azaz bevándorló-ellenes és Izrael-barát) retorikára váltó politikusnak. Tisztán költség-haszon elemzést végezve az utóbbi stratégia még macerásabb is. Az irányváltást az egykori *bajtársak* meglehetősen zokon veszik, s ennek csak egyik járulékos kára, hogy a sok gyalázkodó üzenet miatt az ember kénytelen bezárni Facebook-profilját. Még úgy is dönthet egy-két *hazafi*, hogy bizony ököllel kell elégtételt venni a nemzet ügye (azaz amit a szélsőjobboldaliak annak képzelnek) elárulása miatt.

Nem akarok pszichológusi fehér köpenyt magamra aggatva családi traumákban kurkászni, de a zsidófalóból Izrael-baráttá váló politikus esete kiválóan mutatja a szélsőséges pártokba tömörülők legfőbb problémáját.

A kizárólag feketében-fehérben, árulóban-bajtársban, ellenségben-barátban gondolkodni képes személyiségek egy ideig kiválóan érzik magukat a végső nagy igazságokat, a világgal való hűsies szembeszegülés ígéretét kínáló pártokban. Egészen addig, amíg e formációk a szürke számos (ha talán nem is éppen ötven) árnyalatát mutató valósággal szembesülnek. Mivel az állandó ideológiai készenlétben élő kommunista vagy szélsőjobb oldali mozgalmak nem ismerhetik el az emberi léthelyzetek sokszínűségét - hiszen azzal saját totális világmagyarázatuk érvényességét vonják kétségbe -, elkezdődik az „árulók”, „ügynökök” keresése. És persze indulnak a soha véget nem érő, az „Igazságot” középpontba állító személyi vetélkedések. Ha egy ilyen mozgalmából valaki valamilyen oknál fogva kihullik, s nincs elég ereje múltjával szembenézni, óhatatlanul egy újabb, kellemes függőséget biztosító eszmei abszintra veti magát. Amely akár a korábbi teljes ellentéte lehet - láttuk ezt a huszadik században a különböző ideológiák között liftező kóbor lovagok esetében.

Valami ilyesmi történik most Szegedi Csanáddal, aki a zsidó államot világszerte támogató politikai erő (például a teológiai alapon Izrael-párti amerikai evangéliumi keresztények) retorikáját tette magáévá. Ám ez nem a morális vagy geopolitikai érvekkel is megokolható diskurzust minősíti, ahogy azt a szélsőjobboldaliak vélik.

Pusztán a volt Jobbik-alelnök és a radikális mozgalmárok nagy részére jellemző lelki labilitásról állít ki szomorú bizonyítványt.

Ablonczy Bálint - hetivalasz.hu

Ajánló

